

1. FEJEZET

A Taijin-tenger fenekének só-, iszap- és csalódásíze volt. Néhány halovány, titokzatos fénysugarat kivéve azonban sötétebb volt, mint a legmélyebb szakadék. Nem igazán emlékeztetett arra a fenséges vízi birodalomra, amit a sárkányok az otthonuknak hívnak.

Felegyenesedtem Seryu hátán, ahogy lelassult, és a bajusza egy bizonyos sugár irányába vibrált. Lehetséges, hogy csak képzeltem, de az a fénynyaláb erősebben világított, mint a többi: szinte ibolyaszínnel.

– Készen állsz? – kérdezte Seryu.

Mire?, gondoltam, de azért bólintottam.

Egy faroklendítéssel egyenesen a lilás fénybe úszott... és minden megváltozott.

A víz azúrkékké vált, és rézszínű köd szivárgott a homok- és kristálymeder repedései közül. És az a ragyogás! Egy láthatatlan nap minden irányból ragyogó fényt bocsátott ki magából.

A szívem várakozással telve zakatolt, és erősen kapaszkodtam Seryu szarvába, miközben egyre mélyebbre bukkott, olyan sebességgel, hogy szinte alig kaptam levegőt.

Mindjárt ott vagyunk, Kiki, gondoltam izgatottan a mi közös, néma nyelvünkön, de a madaram nem válaszolt. Amikor bekukkantottam a ruhám ujja alá, rájöttem, miért: az én szegény kis papírmadaram elájult.

Nem csodálkoztam rajta. Szédítő sebességgel haladtunk, és amikor megpróbáltam egyenesen előrenézni, úgy éreztem, vihar tombol a fejemben. De nem engedhettem meg magamnak, hogy elájuljak. Még a szememet sem mertem becsukni.

Mindent látni akartam.

Végül fénylő korallzátonyok labirintusához érkeztünk, a tenger végzetes mélységei alá. A láthatatlan áramlatban tengerifű lengedezett, a talajt pedig fehér homokdűnék és arannyal csíkozott sziklák díszítették, és összefonódott tengeri virágok alkották a víz alatti villák tetőszerkezetét.

Szóval ez Ai'long, a sárkányok otthona!, gondoltam lenyűgözve.

Nem sok halandó pillanthatja meg ezt a világot. Első ránézésre nem tűnt annyira másnak, mint a szárazföld. Fák helyett itt koralloszlopok álltak, vékonyak és vastagabbak, tekervényes, moha karperecekkal díszített ágakkal. Még a kúp alakú uszonyaikat szárnyként kitérő halak is az égen suhanó madarakra emlékeztettek, ahogy pikkelyeik meg-megcsillantak a víz alatt.

Sosem láttam még ahhoz a helyhez foghatót. A folyamatosan kavargó, örvénylő vizet megvilágította a színek villanása és a halrajok ragyogása. A tengerifű csiklandozta a mellettünk elúszó halakat, amelyek mintha beszéltek volna egymáshoz.

Seryu vigyorogva nézte, ahogy igyekszem magamba szívni az elem tároló látványt.

– Megmondtam, hogy el leszel ragadtatva!

Igaza volt. Természetesen. *Tényleg* el voltam ragadtatva. Viszont azzal is tisztában voltam, hogy Ai'long minden hozzám hasonló halandót lenyűgözne. És pontosan ebben rejlik a veszélye. Így képes csapdába ejteni.

Hisz annyira gyönyörű, hogy itt még az idő is visszatartja a lélegzetét.

Minden itt töltött órával elveszítesz egy otthoni napot – ha nem többet, emlékeztettem magam szigorúan. Tudtam, hogy az idő gyorsan összeadódik, és miután olyan sokáig voltam távol az apámtól és a bátyáimtól, egy percet sem akartam elvesztegetni.

Menjünk!, jeleztem egy, a sárkány hosszú, tekergődző oldalába tett rúgással.

– Ha nem tudnád, nem vagyok ló – mondta Seryu, zöld szemöldökét megemelve, miközben hátratekert nyakkal felém fordult. – Miért vagy ilyen csendben, Shiori? Ugye nem tartod vissza a lélegzetet?

Nem válaszoltam, így ledobott a hátáról, majd kimeresztette a karmait, és belecsípett az orromba.

Azonnal előbukkantak a buborékok: az oly gondosan felhalmozott levegőm. De a nagy istenekre mondom, képes voltam lélegezni! A víznek sós helyett édes íze volt: ha túl mélyen beszippantottam, részegítő volt, mint egy erős szilvabor, de talán csak azért, mert még mindig szédültem.

– Amíg a gyöngyöm egy darabját viseled, képes vagy lélegezni a víz alatt – magyarázta Seryu, emlékeztetve a nyakamban viselt töredékre. – Bár már nem a szívedben van, így nem tudunk olvasni egymás gondolataiban... de ugye emlékszel rá, hogy most már tudsz beszélni?

– Persze hogy emlékszem – hazudtam.

A megkönnyebbülésemet leplezve megérintettem az apró gyöngyöt. Még ilyen mélyen a víz alatt is holdsugárként fénylett.

– Szerintem jobb lesz, ha elrejtéd – mondta Seryu. – Még a végén rosszra gondol, aki látja.

– Azt hittem, csak arra való, hogy lélegezni tudjak. Miért gondolnának...

– Túláságosan bonyolult lenne elmagyarázni – morogta a sárkány. – Elfelejtettem, mennyit kérdezősködsz. Talán hagynom kellett volna, hogy visszatartsd a levegőt.

Haragosan összehúztam a szemöldököm.

– Elég csípős kedvedben vagy.

– Az embereket nem igazán látják szívesen Ai'longban – mondta szűkszavúan Seryu. – Csak elképzeltem, milyen végtelenül sok problémát okozhat az ittléted.

Nem hittem neki. Egész nap rosszkedve volt, már akkor is, amikor feljött értem a felszínre. Alig üdvözölte a bátyáimat, Takkanról pedig tudomást sem vett...

Megpróbáltam ugratással jobb kedvre deríteni.

– Hát semmi izgalmasat nem tudok majd mesélni, ha hazaérek? Pedig már mindenkinek beharangoztam, hogy őfelsége, a sárkányok hercege fog körbevezetni a birodalmában.

– Minél rövidebb időt töltesz itt, annál jobb – válaszolta, miközben a vállamon lógó táskára villantotta vörös szemét.
– Azért jöttél, hogy átadj valamit a nagyapámnak, nem azért, hogy összevissza bolondozz.

Ennyit Seryu felvidítéséről! Ezek után nekem is rosszkedvem lett.

Apró résnyire nyitottam a táskámat, hogy belekémlelhessek. Az a valami, amit át kellett adnom a sárkánykirálynak, egy sötét, törött sárkánygyöngy volt. Raikama adta nekem a halála előtt, és olyan nagy ereje volt, hogy éreztem, ahogy küzd a táskám varázslata ellen, ami fogva tartotta és elrejtette a kíváncsi tekintetek elől. Arra gondoltam, nem csoda, hogy Seryu nagyapja meg akarja szerezni.

Más is volt azonban a táskámban. Magammal hoztam a csillagcsapás hálót is, védelemként a sárkánykirály ellen, és a vázlatkönyvet, amit Takkantól kaptam, amikor elbúcsúztunk egymástól. „Még több levél?”, kérdeztem, a két kezembe zárva a könyvet. „Annál sokkal jobb – ígérte. – Hogy ne felejts el.”

Mi lehetne jobb, mint a levelei? Vágyakozva néztem a vázlatkönyvet, és arra gondoltam, bárcsak végigsimíthatnék az ujjaimmal a puha gerincén, és átlapozhatnám szénfoltos oldalait. De arra jutottam, hogy illetlenség lenne Seryu társaságában olvasgatni.

Seryu biztosan egyetértett volna velem. Összehúzott szemmel nézett rám.

– Sosem láttalak még elpirulni egy gyöngy miatt.

– Néha olyan fényesen világít – válaszoltam gyorsan. – Felmelegíti az arcomat.

A hazugságomat hallva felhorkant.

– Legalább nem ugrott utánunk a vízbe a kis emberi uracs-kád. Ahogy halszemeket meresztve nézett utánad, szinte már azt hittem, beugrik. A korallzátonyokig sem jutott volna, mire a cápák elkapják.

Becsuktam a táskát.

– Cápák, komolyan?

– Nagyapa egész seregnyit alkalmaz – válaszolta vigyorogva Seryu. – Folyton éhesek. Nemsokára találkozunk néhányukkal.

A szívem a torkomban dobogott. *Már ilyen közel járunk Nazayun palotájához?*

Seryu félreértette az aggodalmamat, és valamivel kedvesebben így szólt:

– Ne aggódj, a cápák nem szeretik az olyan inas emberhúst, mint a tiéd.

Lehet, hogy ezúttal meggondolják magukat. Ha a sárkánykirály megtudja, miért jöttem Ai'longba, szerencsésnek mondhatom magam, ha ilyen gyors halállal ajándékoz meg.

Idegesen visszaúsztam Seryuhoz, a szükségeseznél erősebb rúgásokkal. Ai'longban egészen más volt az úszás, mint az átlagos vizekben. A víz könnyű volt, mint a levegő, és kis áramlatok gyűltek a lábam köré, pontosan oda irányítva a testemet, ahová menni akartam. Szinte olyan volt, mint a repülés.

Kissé túl magasra löktem magam, így pont elúsztam a sárkány fölött. Abban a pillanatban egy csapat medúza landolt rajtam.

Legalább tucatnyian voltak. Világító esernyőkre emlékeztettek, csápjaik kígyószerűen táncoltak körülöttük. Merészen közeledtek hozzám, a karomhoz és a lábamhoz dörgölődtek, sőt még a hosszú hajamba is beletekередtek. Kuncogni kezdtem, ahogy csiklandoztak, egészen addig, amíg Seryu fel nem mordult.

– Hagyjátok békén! – parancsolta, a behatólókra villantva vörös tekintetét. – Ő velem van.

A medúzák visszahúzódtak, de nem mentek el. Épp ellenkezőleg: ahogy Seryu a hajamat fogva próbált elhúzni, követtek minket, és egyre közelebb úsztak hozzám.

Azután, csakúgy, mint a Taijin-tenger, átváltoztak.

A testükből előtörő ragyogó, aranyló fény egy szempillantás alatt kialudt, és a csápjaik, melyek addig simák voltak, mint a selyemfonalak, keményé és hegyessé váltak. Ketten

közénk úsztak, és megpróbáltak szétválasztani minket. A többiek körülvettek.

A táskámba rejtett késért nyúltam. Alig tudtam előrántani, amikor hideg, nyálkás csápok tapadtak a hátamra, és körülfonták a kezemet.

Apró, hegyes karmok nőttek a támadóim csápjaira, és lehorzsolták a bőrömet; halálos fenyegetés volt, és tudtam, hogy nem érdemes ellenállni. Tudtam, hogy egyetlen csípésük elég lenne, hogy örökre lebénuljak.

Legyőzötten megmerevedtem, majd lassan kiengedtem a kést a kezemből, mire a medúza engedett valamennyit a szorításából. A csápjáival újabb rejtett fegyverek után kutatott rajtam, és miközben felforgatta a táskámat és a ruhámat, Kiki kiröppent az ujjából.

Ide-oda imbolygott, és egy drámai szárnynyújtóztatás közben ásítva tudatta, hogy felébredt. Amikor azonban homályos tekintete kitisztult, és meglátta a medúzát, felsikoltott.

Tambu fortyogó, lángoló démonjai!

Ez nem démon, próbáltam megnyugtatni, miközben magamhoz szorítottam a táskámat, hogy a tapogatózó csápok ne tudjanak beletúrni, *hanem egy medúza!*

Egy micsoda?

Az állat Kiki fölé tornyosult, és alaposan szemügyre vette.

A madárkám eltakarta a fejét az egyik szárnyával. *Isteneim,* könyörgött panaszosan, *hadd ájuljak el újra!*

Szerencséjére a medúza úgy döntött, Kiki nem érdemes a figyelmére, és visszatért a táskám átkutatásához. Erősen húzta a zárat a csápjával, de úgy összeszorítottam, ahogy csak tudtam.

- Nyugodtan csípj meg, ahányszor csak akarsz! – mondtam.
- Ezt nem kapod meg.

A medúza felszisszent, és felfedte mérgező tüskéit.

– El innen! – kiáltotta Seryu. Ide-oda rángatta a farkát, ezernyi fodrozódást létrehozva, melyek olyanok voltak, mint megannyi, tenger alatti vihar. Azután suhintott egyet a karmával, mire félelmetes hasadék keletkezett a vízben.

Miközben a medúzák megpróbáltak ellenállni a hirtelen áramlatnak, Seryu a hátára vetett, majd megindult a korall-dzsungel felé, egyenesen a kristályos csigavonalakból álló tornyok irányába. Az ölembe lökte a késemet.

- Most komolyan, Shiori? Ezt hoztad magaddal Ai’longba?

De én csak vállat vontam.

- Tényleg azt hitted, hogy fegyvertelenül jövök?
- Már találkoztál a nagyapámmal. Ez a kis tör itt nem több neki apró szilánknál.

– Egy szilánk is tud fájdalmat okozni – mondtam szűkszávúan, majd visszadugtam a tör a táskámba. – Mik voltak azok a medúzák?

- Járőrök.
- De minek?

– Illetéktelen behatolók és bérgyilkosok ellen.

Ennél jobban nem fejtette ki, így tudtam, hogy el kellene engednem a témát. De túlságosan kíváncsi voltam.

– Varázslat volt bennük.

– Nagyapa legtöbb alattvalója rendelkezik... valamiféle képességgel. Ez segít megvédeni Ai'longot azoktól, akik hívatlanul érkeznek a birodalomba.

– De engem miért vizsgáltak át? Hiszen meghívással érkeztem.

– A mostohaanyád gyöngyét keresték, ez egyértelmű – jelentette ki mogorván Seryu. – A medúzák megérzik a sötét mágiát. És speciális érzékük van a megtévesztés leleplezéséhez.

Hirtelen elárasztottak az aggodalom hullámai.

– Megtévesztés?

– Igen, mint például az a fémtű, amiről nem méltóztattál szólni nekem – válaszolta kemény hangon. – De ne aggódj! Nem fogsz sok időt tölteni Ai'longban. Nem kell szembenézned a bíróságunkkal.

Nem emiatt aggódtam, de nem mondtam semmit, csupán vettem egy pillantást Kikire.

A tenyerenem ájuldozott, és a szárnya kipukkadtt gombóccá hervadt. Szerencsére nem figyelt a beszélgetésünkre. Nagyon szerettem őt, de tudtam, hogy a titoktartás nem az erőssége.

Már közel járunk?, vinnyogta panaszosan. A szárazföldön kellett volna maradnom. Tengeribeteg vagyok.

Senki sem lehet tengeribeteg a víz alatt.

Erre összeráncolta a csőrét, és teátrálisan felsóhajtott. *Nem tudnád megmondani a sárkánynak, hogy ússzon óvatosabban? Még egy bálna is kecsesebben mozog nála.*

Mondd meg neki te! Egész nap morcos volt.

Miért?, kérdezte, a homlokát ráncolva. Megsértetted valamivel?

Természetesen nem.

Akkor a medúzák miatt? Isteneim, Shiori, szerinted tudják? Lehet, hogy el kellene mondanod Seryunak, hogy azt tervezed, hogy megtartod Raikama gyö...

Tágra nyílt szemmel gyorsan visszagyömöszöltem Kikit a ruhám ujjába, mielőtt még Seryu meghallaná.

„Raikama gyöngyét”, fecsegte ki majdnem a madaram.

Nem, nem árultam el neki. Nem is terveztem.

A bűntudat csiklandozta az elmémet, de elhessegettem. Arra jutottam, hogy nincs miért vádolnom magam. Hiszen tartom magam az ígéretemhez. Azt mondtam Seryunak, hogy eljuttatom Raikama gyöngyét a nagyapjához... csak azt hagytam ki, hogy nem engedem, hogy meg is tartsa.

„Ígérd meg, hogy csakis annak a sárkánynak adod át, aki újra teljessé tudja tenni”, kérte Raikama a halála előtt.

Mintha csak olvasott volna a gondolataimban, a táskámban lévő gyöngy pulzálni kezdett. Szinte láttam magam előtt, ahogy forog, és terveket sző, kiutat keresve magának. Csupán akkora volt, mint egy barack, alig nagyobb a tenyeremnél, de legfényesebb ragyogásában úgy csillogott, mint a napfény egy

sugara. Raikama nélkül azonban a fénye elhalványult, és a közepén lévő repedés minden alkalommal egyre szélesebbnek tűnt, amikor ránéztem.

Tudtam, hogy a hasadás nem forr össze, amíg a gyöngy vissza nem kerül a valódi tulajdonosához. Úgy éreztem, hogy a gyászom is hasonlóan működik: addig szélesíti az üreget a szívemben, amíg nem teljesítem a Raikamának tett ígéretet.

Az ígéret nem holmi csók a szélben, amivel csak úgy dobálózunk, motyogtam magamban. Egy darab saját magunkból, amit odaadunk valaki másnak, és nem kapjuk vissza, amíg nem teljesítjük a fogadalmunkat.

Ezt a mostohaanyám mondta nekem réges-rég. Annak idején gyűlöltem ezeket a szavakat, mert büntudatot keltek bennem. Sosem gondoltam volna, hogy egy napon megnyugvást jelentenek majd.

A gyöngy nehéz érzéseimre válaszul megremegett, így az ölemből emeltem a táskát, nehogy Seryu észrevegye. Arra gondoltam, milyen sokszor nem tartottam be az ígéretemet – főleg, ha Raikamáról volt szó. Elhatároztam, hogy ezúttal más képp lesz.

Gondoskodni fogok róla, hogy újra teljessé válj, esküdtem némán a gyöngynek. Hazaviszlek.

Nem számít, milyen áron.